

ΕΚΔΕΚΤΑΙ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΠΟΨΕ

Καθώς μέσ' από τριδίπλο και μαγικό μαγνάδι
 — "Ω νύχτα! Ω μοναξιά! Ω σιωπή! — η ψυχή μου
 'Ανάμεσα' από σās άπόψε, σιμά στο ξζάκι ποιείε σβύση.
 Κυττάζει πρός τά πέρα τις πόρτες του τάρφου.
 'Απόψε γεμάτος τρόμο νικημένου, πού τον χτυπούν,
 νοιώθω τούς άγαπημένους νεκρούς νά ξεφουτρώνουν γύρω μου.
 Τά μάτια τους, ως γιά νά διαβάξουνε στή φρούκη μου τό βάθος,
 λάμπουνε καθαρά μέσ' τό σκοτάδι πού τρεμοσαλεύει.
 Πίσω από μένα, άπόψε, κάποιος είν' έκει, πολυ σιμά.
 Ξέρω πός με κυττάζει και νοιώθω πός μ' έγγίζει.
 Τί άγωνία! Είν' έκει, πίσω άπ' τον όμο μου.
 'Ανίσως και γυρίσω πρός τά πίσω θέ νά πέθαινα!
 'Από τό βάθος κάποιος άλλης ζωής, μιά άπόμαχη φωνή
 είπεν άπόψε τόνωμά μου, Ω φρούκη! Κί' ό θόρυβος αυτός,
 πού τον άκούω — ό σιωπή! Ω μοναξιά! Ω νύχτα! —
 φαίνεται νά γεννήθηκε στα χρόνια τά παλιά με τ' άνθρώπινο γένος!

ΛΕΩΝ ΝΤΙΕΡΖ

ΟΝΕΙΡΟ

Νά σε φέρω ποθούσα σ' έναν κόσμο καινούργιο,
 σέ σπίατα άλλ' ανάμεσα, σ' άλλα τοπεία,
 κ' έκει φιλοντάς τά χέρια σου, τή μορφή σου θωρούντας,
 μιάν άγάτη νά μάθω σε γλυκειά και καινούργια.
 Μιάν άγάτη σιωπής κ' ειρήνης βαθειάς:
 'Η ζωή μας θέ νάταν άργή και σκέψεις γεμάτη:
 "Υστερ' άν σιγήαμε, άθελα, σέ μιά στιγμή τά χέρια,
 ή καρδιάς μας τά χάρδια τά βαθειά θά ποθούσαν.
 Και θά περνούσαν ή μέρες έστ' ώραιές σάν όνειρα
 μέσ' τό μισόφωτο ενός φθινοπωρινού δειλινού,
 και σιγαλά θέ νά λέγαμε —γατι ή εδνυχία σαστίζει—:
 Της άγάτης γλυκειές είν' ή μέρες, όταν όνειρον είν' ή ζωή.

PEMY NTE ΓΚΟΥΡΜΟΝ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

I
 "Ακου, ψυχή μου: είν' ή ώρα,
 πού τό φεγγάρι ανάμεσα στον ούρανο
 γλυκό τραγουδι άφήνει,
 σάν τό τραγουδι φλογέρας, πού κλαίει.
 Λώσο τά στήθια σου, τό μάγουλό σου τ' άναμμένο
 στή νύχτας της καλοκαιρινής τ' άγέρη.
 Μέσα στη νύχτα έχω κρυμμένη τήν ψυχή μου.
 γιά νά τή σμιξω με τήν όμορφιά σου

II
 "Ενα ποτήρι κρασί, λίγα φρούτα και γιά τραπέζι
 'Ενα λειβάδι άνθισμένο, και τ' άρχιβό τό στόμα
 της άγαπημένης και τά λιγωμένα της μάτια:
 — Τότε τό φιλημά σου, 'Αλλάχ, τό νοιώθω στην
 καρδιά μου!

"Αν μ' άγαπάς ή όχι, δε θέλω νά τό ξέρω,
 σ' άγαπά κ' αυτό με φτάνει και ξέρω τούτο μόνο:
 "Ότι τό λυγερό κορμί σου γλυκό 'νε σάν τό ρόδο,
 πού τ' άναπνέω και τό φιλω τή νύχτα στ' όνειρό μου

ΑΛ-ΓΚΑΖΑΛΗ

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Θέλεις νά φύγης; — "Ας φύγομε! 'Η θάλασσα
 είνε λιγότερο απλόχωρη κ' από τήν ψυχή μας.
 'Ο 'Ερωτας μ' έπιασε πάλι στα δίχτυα του.
 Είν' ησυχώτερο και πιό λίγο πικρό
 τό κώμα, πού κάνει τό κοκκι νά λυγίξη!
 Θέλεις νά τραγουδήσης; — Τραγουδά! 'Η φωνή σου
 είνε πιό λίγο κωμωπαστή παρά τόνερό μου.

"Ας είν' άργό τό τραγουδι σου ή σύντομο,
 όλα τά παλιά αναφυλλητά
 θά με κυνηγού άπ' άμμονδιά σ' άμμονδιά!
 Θέλεις νά κοιμάσαι; Κοιμήσου! 'Ο ύπνος
 είνε τό λιγότερο απλαχνικό άντικαθρέφτισμα.
 Σ' αυτόν ξαναβλέπει κανείς τρομερά περιγιάλια.
 Κανένας στα βάθη μιάς άλικης λήθης
 δεν πινει τή λησμονιά παλιόν ναυαγίων!
 Θέλεις νά μιλής; — "Ας μιλούμε. Τά λόγια
 θά είπουν άληθινά τούς στοχασμούς μας;
 "Α! πόσοι κωφώνται στενοχωρημένοι,
 — φουλιές σκοτεινές κάτου από δασά κλαδιά —
 στό μάκρος τών χαμηλομένων βλεφαρών!
 Πίστεψέ με! άς μην πλάθουμε πόθους!
 "Ας κυττάξουμε! "Ας μένομε στη γή!
 Μην τραγουδάς! 'Η νύχτα ή ασυτηρή
 είνε λιγότερο μαύρη παρά τά μαλλιά σου!
 "Ας άγρυπνούμε! Κί' άς ξέρουμε νά σκαπίνουμε!

ΛΕΩΝ ΝΤΙΕΡΖ

ΑΤΕΛΕΙΩΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Νεισεύομαι ένα νησί άρχαίο,
 "Ενα 'Ελληνικό νησί, πού τόνωμα του νάνε από χρυσάφι,
 άνοιγμένο — τριαντάφυλλο — πάνω στό γαλάζιο
 κάποιος 'Ιονικής θάλασσας.
 Τό βλέπω νά καθρεφτίζεται μέσ' τό νερό,
 τούφα προσιναδάς μερομήνη,
 με τά σπίατα του σαμαρένα έδώ κ' έκει
 όλόλευκα σπού λόφου τό πλενό.
 Βλέπω στοές μαριμένες
 νά ξεπετούν στον ήλιο πού άνεβαίνει,
 τις έλιές στον άνεμο νά φούσσουν
 και τις μελισσές μέσ' τά δέντρα.
 Οι παρθένες πηγαίνουν σιγά,
 σέρνοντας σέ λειβάδια άσφοδελών
 τό πέλα πού αναπαίθουνε τά σώματά τους
 μέσ' σέ μεγάλες ανάλαφρες κ' άέρινες πτυχές.
 "Ημενος είν' ό ούρανος; πάλλεται μακρυνά
 του χρωματος ό ύμνος ό θεϊκό.
 "Ενα παιδί, ώραίο σά λουλουδι,
 τραγουδεί τήν Ψυχή του Θεοκρίτου.
 Καράβια στό άπόμακρο περύνανε,
 ποχούγοντα από τ' 'Οφίο και τή Γολκόνη.
 'Η Άφροδίτη διπλώνει τήν ξανθά γύμνια της
 μέσα στό πικρό χαμόγελο.
 Νεισεύομαι ένα νησί άρχαίο,
 ένα 'Ελληνικό νησί, πού τόνωμά του νάνε από
 χρυσάφι,
 άνοιγμένο — τριαντάφυλλο, — πάνω στό γαλάζιο
 κάποιος 'Ιονικής θάλασσας.

ΑΛΜΠΕΡ ΣΑΜΑΙΝ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Μέσα σέ μαύρα νέφη τυλιγμένοι
 Είν' οι θεοί στον ύπνο βυθισμένοι
 "Ακούτε τούς άνέμους πού μοναρχίζουν;
 Είν' οι καλοί θεοί πού ροχαλίζουν...

Φαικτός άνεμοστρόβιλος ξανάβει
 Φαροές πώς θά ξεσχισή τό καράβι.
 "Αχ! Πιούς μέσα στό κώμα τ' άφριμένο
 Θά δέση τό βοριά, τον λυσοπαιμένο;

Κανείς δεν ήμπορεί... Βαρή χαλάς
 Κατάρτια και σχοινιά χτυπά και σπάει...
 Κ' έγω μέσ' τήν κουβέρτα θά κοιθώ.
 Σάν τούς καλούς θεούς νά κοιμηθώ.

ΕΡΡ. ΧΑ' ΝΕ

